

”Svensk.

Site ärg.

BRANDKÅRSTIDNING

FACKORGAN FÖR SVERIGES BRANDKÅRER.

N:o 12

A.-B. Centraltryckeriet
Örebro 1914

Dec. 1914

Äges af:
**Svenska Brandmänna-
Förbundet**

Utkommer en gång i mån.

Redaktör och utgivare:

ARV. W. SVENSSON
ÖREBRO
Telefon 26

Prenumerationspris:
Kr. 2:75 för år. Lösn. 25 öre

Annonspriser:
I texten 1 kr., å andra platser
70 öre pr cm. och spalt

Med tack för gångna årets
angenäma förbindelse tillön-
ska vi samtliga prenumeran-
ter, annonsörer och öfriga
gynnare af tidningen en
GOD JUL och ett GODT
NYTT ÅR.

Red. af
Svensk Brandkårs-Tidning.

Hvad en brandman vid utfö- vandet af sin tjenst bör veta om byggnadskonstruktioner.

(Forts.)

Taklag. Hufvudfordringarna på ett taklag äro stabilitet, relativ lätthet och sådan konstruktion att de uppbärande väggarna få minsta möjliga sidotryck. Taklaget utgöres vanligen uteslutande eller väsentligast af takstolar. Dessa äro bärande konstruktioner oftast sammansatta i triangelform såsom fackverk och ställda flera likadana på bestämda afstånd från hvarandra, vertikalt och vanligen i rät vinkel mot takfallen.

Taktäckningen kan antingen läggas direkt på takstolarna eller ock på af dessa uppburna horisontala sparrar, åsar, lagda vinkelrätt mot takstolarna.

Takstolarna kunna dels stöjas af det närmaste bjälklaget, dels sjelfva uppbära detta, dels vara oberoende af något bjälklag.

I första fallet kunna takstolarna antingen vara sammanfogade med bjelklaget eller isolerade från detsamma. I andra fallet äro alltid taklag och bjälklag sammanbundna med hvarandra.

Bjälklag. Bjälklagen afdelas byggnaden horisontalt i våningar, uppbära golf och tak samt stadga och sammanhålla ytterväggarna. I allmänhet utföras bjälklagen af trä, och ett fullständigt sådant består af *golfbjälkar*, *trossning*, *golf* och *innertak*. Golfbjälkarna, hvilka hafva rektangulär form med höjden större än bredden, läggas i allmänhet i rät vinkel mot ytterväggarna eller mot husets längdriktning och bör afståndet från midt till midt ej öfverstiga 1 meter. Upplaget för en bjälke bör i trähus vara lika med väggens tjocklek och i stenhus lika med längden af en tegelsten. Där bjälkarna icke kunna uppläggas på muren t. ex. vid skorstensmurar, upphängas de med växeljärn i en tvärgående bjälke, växelbjälken, som i sin ordning upphänges i sidobjälkarne.

Vid skorstenseld bör man noga tillse växelbjälkarne vid skorstensmuren. För att sammanhålla ytterväggarna i stenhus förankras i regel hvar tredje bjälke. Ankarbjälkarne skola antingen gå igenom till motsatta ytterväggen och äfven där förankras eller också läggas två ankarbjälkar midt för hvarandra och sammanbindas öfver hjärtmuren med ett skarfjärn.

I trähus äro bjälkarna vanligen inlaxade i ytterväggarna, hvarför ankarjärn icke erfordras.

För att isolera mot köld och hindra ljudöfverföring förses bjälklagen med *trossning*. Denna anordnas så, att längs bjälkarna och så långt ned som befintliga vankanter tillåta, spikas tunna

låkt, på hvilka läggas blindbotten af kantskurna bräder, hvilka antingen läggas möjligast tätt eller ock glesare, då fogarna täckas af ett öfre lag. För ytterligare tätning kan blindbottnen öfver-smetas med våt lera. När denna torkat lägges trossfyllningen, hvartill kan användas sand, kalkgrus, kolslybb, slagg, sågspån blandad med släckt kalk och dylikt.

Golf utföras på många olika sätt. I regel användes hyflad plank af furu eller gran. Finare trägolf äro s. k. parkettgolf.

På vindsbjälklaget brukar man lägga *brandbotten* af ett skickt tegel lagdt i kalkbruk på flatan. Under detta lägges blindgolf af ohyflad plank.

När det brinner i ett bjälklag bör man hafva vatten till hands för att efter uppbrytning af golfvet genast kunna börja släckningen. För att finna eldhärden lägger man handen på golfvet och känner efter hvar det är varmast. Från att borra hål här och där i golfvet må på det bestämdaste afrådas, man ger endast elden större lufttillförsel, utan att upptäcka eldhärden.

Ett genombrändt trägolf må beträdas endast med iakttagande af största försiktighet. Detta gäller särskildt golfven vid eldstäderna.

I fabriksbyggnader och magasin äro bjälklagen ofta genombrutna för att gifva plats för hisstrum-mor och transmissioner. Dessa öppningar äro vid en eldsvåda mycket farliga och böra noga observeras, så att elden icke genom dem, hvilka ofta verka som formliga skorstenar, fortplantar sig till hela byggnaden. Dylika öppningar borde alltid kunna tillslutas med eldsäkra luckor.

Trätrappor. Trappor tjäna till att uppnå förbindelse mellan de olika våningarna och är deras konstruktion och brandsäkerhet af stor betydelse.

Till en trappa hör trappsteg, trappväggar, vängstycken, spindel, spindelvägg samt i allmänhet räcken och ledstänger. Med afseende på formen kan en trappa vara rak, då alla stegens framkanter äro parallella och vinkelräta mot trappans längdriktning eller bruten, vinkeltrappa då den består af två eller flera raka trapparmar och mellan dem hvilplan. Inlägges mellan två raka trapparmar i stället för hvilplan kilformiga svängsteg uppkommer en svängtrappa, och har trappan endast svängsteg kallas den vinkeltrappa. Upptaga stegen hela eller större delen af en cirkelomkrets kallas trappan spiraltrappa.

Träddörrar. Dessa tjäna liksom andra dörrar till att tillsluta öppningar i väggen. Ju starkare och slätare de äro ju större motstånd göra de mot elden. Äfven materialet, hvaraf de äro förfärdigade, är af stor betydelse. Ektrå t. ex. har den största motståndsförmågan mot eld. Sjäma träddörrar, på bågse sidor beklädda med järnplåt, väl falsad om kanterna och med plåtarna fasthållna

af genomgående nitar, äro synnerligt motståndskraftiga mot eld.

Dörrar öppnas antingen utåt eller inåt. Skjutdörrar förekomma äfven. Rum, från hvilka stark trafik äger rum, böra ha dörren utåtgående. Trävirke kan medels impregnering göras mera motståndskraftigt mot eld, men redan en slätt hyflad yta bjuder ett afsevärdt motstånd.

Strålföraren åligger det att sörja för det icke dörrarna bli genombrända och elden fortpantlar sig från rum till rum.

Metallkonstruktioner. Af de metaller, som användas till byggnader, är järnet det viktigaste. Det användes på många olika sätt, dels till bärande konstruktioner, dels till afdelning, inklädnad och täckning dels ock till att förbinda och sammanhålla annat material. Till takkonstruktioner af järn brukar man i regel samma former som vid användandet af trä, spännvinden kan dock göras större. Man använder helst smidesjärn. Man bör lägga märke till att järn icke är så motståndskraftigt mot eldens påverkan, som man föreställer sig, det utvidgar sig nämligen vid heta (200 gr.), mjuknar och förlorar sin bärkraft. Man borde därför endast använda järnkonstruktioner där, hvarest elden ej kan nå dem, t. ex. stora maskinballar, bangårdshallar o. dyl. eller där det icke förekommer större upplag af brännbara ämnen. I vanliga fall bör järnet omgifvas af isolerande ämnen t. ex. cement, betong.

Järntrappor äro eldsäkrare än trappor af trä och fortpanta icke elden, men hafva den olägenheten att de vid eldens åverkan snart bli ofrakabla, under det att en halft genombränd trappa ofta kan benyttas.

Järnbjälkar och pelare äro antingen massiva, inhåliga eller utförda som gallerverk. Om dem gäller hvad ofvan sagts om takkonstruktioner.

Att spruta på järnkonstruktioner som stå i elden är alltid betänkligt, men ofta nog omöjligt att undgå. Den största försiktighet och uppmärksamhet bör emellertid alltid iakttagas.

G. R. L.

Slut.

Endast kr. 3:50

kostar en äkta svart, handgjord **PERSIAN-KRIMMERMÖSSA**. Säljes mot postförskott fraktfritt, då minst 6 st. lages på en gång. Uppgi storlek och tillskriv

**Gunnar Thorells Mösstillverkning
SUNDSVALL.**

OBS! Återförsäljare antagas.

Om elektriska inomhusledningar brandsäkerhet.

(Gjallarhornet.)

Vid ingeniörkongressen i sammanhang med Baltiska utställningen i Malmö i somras höll ingenjör **Arvid Vesterberg** ett föredrag om elektriska inomhusledningars brandsäkerhet.

Då efter någon eldsvåda orsaken icke kunnat konstateras, händer ofta, att de elektriska ledningarna få skulden. I allmänhet torde de dock vara orättvist beskyllda. För att få en hållpunkt vid bedömandet af elektriska inomhusledningars brandsäkerhet hafva statistiska uppgifter infordrats från en del olika länder. En sammanställning meddelades af det statistiska material, som sålunda erhöållits beträffande eldsvådor, som bevisligen eller förmodligen förorsakats af elektriska ledningar eller lampor. Ur denna sammanställning framgår bl. a., att antalet elektriska eldsvådor i förhållande till samtliga eldsvådor i allmänhet utgör mellan 0,9—1,5 proc.

För en del länder och städer hafva jämförelser kunnat göras mellan antalet eldsvådor, som förorsakats af olika belysningsmedel, och kan häraf slutas, att den elektriska belysningen är den minst brandfarliga.

Emellertid kan ju ej förnekas, att det kan förekomma, att elektriska ledningar vålla eldsvådor. Det redogöres för olika tänkbara felaktigheter, hvarigenom detta kan möjliggöras, och belyses saken genom experiment.

Betingelse för att vid riktigt anbringat smältskydd brand skall kunna uppkomma är, att en läckström skall uppstå, tillräcklig att tända isolationen eller annat intilliggande brännbart ämne, men ej tillräckligt stark att smälta säkerhetsapparaten.

Vid ledningssystem med jordförbunden nollpunkt finnes ett säkert medel att förekomma, att sagda betingelse skall kunna uppfyllas. Det består deri, att alla spänningsförande delar omgifvas med en jordförbunden mantel af ett eller annat slag. Härigenom ernås, att, om isoleringen förstöres och förkolnar eller af annan anledning ljusbåge uppstår mellan ett par ledare, en direkt kortslutning inträffar — tämligen snart och i alla händelser, innan ljusbågen kunnat komma utanför ledaren —, hvarigenom smältskyddet bringas att fungera och strömmen urkopplas.

Att utom de strömförande ledarna hafva en särskild mantel ställer sig dyrt, och dessutom skulle vid en sådan anordning ingen ständigt kontroll finnas, att manteln icke har afbrött. Derfor är det bättre att använda själfva manteln såsom

nolledare; detta är billigare, och ständig kontroll erhålles, ty i fall af afbrott slockna lamporna.

Af sågda grund äro ledningssystem med strömförande mantel de ur brandsäkerhetssynpunkt bästa. De system med strömförande mantel, som för närvarande finnas i Sverige äro de tyska systemen *Kuhlo* och *Peschel*, der manteln utgöres af rör, samt det svenska *Eris*-systemet, der manteln utgöres af svagt spiralförändrade koppartrådar.

Genom experiment visas, att det kan lyckas att medelst elektrisk ström åstadkomma eldsvåda med ett vanligt vulkaniseradt dubbelledaresnöre, men att det däremot icke lyckas med en *Eris*-ledning.

Förbundsmeddelanden.

Som alla medlemmarne känner var det bestämt att Brandmannaförbundet skulle ha sitt årsammanträde i Malmö 9—11 aug. i år. Vi hade ordnat härför och som gynnsamma betingelser förefunnos, glädde vi oss att sammanträdet skulle blifva både till nytta och nöje. Vårt lands största utställning var ju förlagd till Malmö. Förutom en otalig mängd föremål af mera allmänt intresse fanns der en icke obetydlig samling af brandredskap. Allt detta skulle vi ju tagit i betraktande, och isynnerhet allt, som tillhörde brandväsendet var det vår afsikt att närmare studera, för att deraf draga största möjliga lärdom och nytta.

Som jag i slutet af juli månad fick i uppdrag att fara ned till Malmö tog jag ett par dagar för att orientera mig inom utställningen och isynnerhet inom de lokaler der brandredskap var till fönnandes, för att, då mötesdeltagarna voro samlade, kunna tjenstgöra som dess ciceron.

Äfven var jag uppe hos Brandchefen, som lofvade att upplåta lämplig lokal för vårt sammanträde och att för öfrigt ordna allt för oss på bästa sätt.

Min semester hade nu börjat och som jag hade några dagar på mig innan styrelsen skulle sammanträda for jag ned till Falsterbo för att stanna der till den 7 aug. Jag glädde mig åt att snart få träffa gamla styrelsekamrater samt många andra goda vänner bland ombuden.

Det torde vara öfverflödigt att för denna tidnings läskrets tala om, att det kändes skönt för en brandman att ha tjenstledighet, att få känna sig riktigt fri och våga "skrufla ned" nerverna, som man annars ständigt får hålla spända. Detta är angående i och för sig, men blir det ännu mera under högsommardagar och man befinner sig bland glada människor vid det friska, vida hafvet.

Det var några härliga dagar, men på morgonen, söndagen den 2 aug. var detta nöje slut. Klockorna började nu att ringa — icke de gamla välkända larmklockorna, som sätter lif i hvarenda taga — utan andra, som med dofva, vemodsfulla klämtningar förkunnade att en värld råkat i brand.

Det var nu inte längre tid att tänka på rekreationen, utan det blef i stället att packa kappsäcken och ta första tåg hem till sin stad igen.

Ingen visste hvad som skulle komma, men att vårt sammanträde icke nu kunde ega rum, blef dock klart. Vid vår kär hade redan en hel del mobiliserats och klockorna klämtade för nya uppådd.

På utsända förfrågningar inkommo också enstämmiga uttalanden för att intet sammanträde borde ega rum under innevarande år. En hel del af våra medlemmar voro nämligen mobiliserade, och vid de kärer der brandpersonalen blifvit befriade härifrån, kunde i regel ingen längre permission beviljas. Så blef vårt årsmöte, som hade så stora förutsättningar att blifva ett af de bästa, ingenting alls.

Ännu är verdensbranden ej släckt, ja troligen icke ens begränsad.

Den berör oss dock nu, som brandmän, mindre än den första tiden, men den för med sig något visst tryckande, som i hög grad verkar hämmande på all ideell verksamhet.

Vi måste dock försöka att göra oss fria för denna förlamande känsla, och nu, när "de långa kvällarne" kommit, gå tillsammans för att dryfta föreliggande föreningsfrågor och att lämna styrelsen uppslag till fortsatt gagnarikt arbete. Ännu återstår så mycket att göra både utåt och inåt och vi måste nu försöka att taga igen hvad som under den sista tiden blifvit försummadt.

I början af nästa år kommer styrelsen, eller åtminstone verkställande utskottet att ha ett sammanträde för diverse frågars behandling, och om någon afdelning eller enskild medlem har något för förbundet gagnande uppslag kunde detsamma då förarbetas för att sedan föreläggas förbunds-mötet om så påfordrades.

När förbundsmötet kan afhållas är ännu för tidigt att tala om, men vi få hoppas, att när den härför brukliga tiden är inne, den stora branden skall vara begränsad, så att intet nytt uppskok skall behöfva komma i fråga.

Det är nu jul, och snart har detta år svunnit och jag vill med dessa rader sända en hälsning till förbundets medlemmar för att varmt och innerligt tillönska alla en glad och lycklig jul och ett riktigt godt, nytt år.

Ordföranden.

HENRIKSSONS
EMBROGATION,
LYPTOL
OCH
LYPTOLSALVA

Henrikssons prisbelönta Benzinmotorsprutor

försäljas genom

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSÄFFÄREN

E. BERGSTRÖM & C:o.

STOCKHOLM K.

Telegramadress: "Ideal".

Rikstelefon 2258.

Pump-Rapid

Henrikssons Brandsläckare RAPID & PUMP-RAPID

samt Brandsläckaren n:o 76, modell 1914, 12 liter. Ny för året.

Samtliga godkända af Tarifföreningen.

Försäljas genom

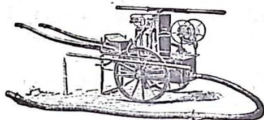
HUGO KNOCHENHAUER, Stockholm.

Telegramadress: Knochenhauer.

Rikstelefon 5799.

N:o 76

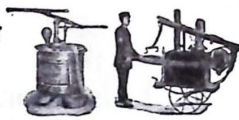
Telegraf-adr.:
Sprutholaget

Henrikssons prisbelönta Handkraftsprutor

försäljas genom

Hrr. Järn- & Redskapshandlare

samt i parti från fabriken.

A.-B. S. HENRIKSSONS Sprutfabrik,
och Mekaniska Verkstad. STOCKHOLM 4.Rikstelefon
6053

Glimtar.

Polisen, som glömde att öppna brandstationen.

I en liten vacker stad i södra Sverige, närmare bestämt i en af de små städerna vid Vätterns strand, timade för någon tid sedan en sorglig händelse.

Staden har sex poliser, hvaraf fyra tjänstgöra under dagen och två under natten. Det var en de senare, som härförliden åstadkom åtskillig förgelse i staden.

Han följde inte alls sin instruktion, som säger, att vid inträffande eldfara skall natt-konstapeln först skyndsamt ringa sex signaler till stadens brandbefäl och soldater, derpå springa till brandstationen och låsa upp dess dörrar, tända en lykta samt skriva upp på den upphängda, svarta kritt-tafeln numret m. m. på det eldhotade huset, dit han själf så genast skall hasta.

Men hur gjorde myndighetspersonen vid detta tillfälle? Jo, "lindrigt nykter", som han var, gaf han både den och den i senare delen af tågordningen. En liten eldsvåda utbröt hos en handverksmästare. Nattvaktens-polisen ringer visserligen de sex signalerna, lamt, som om han själf

skulle ha svårt brändt sig, men styr sedan icke kosan till brandstationen, utan till en dryckesbroder, gatsopare till yrket och gärna lystrande till det just icke vackra smeknamnet — "Faderallan", som väckes ur sin lufva sömn af polisens omilda "revelj".

Nog af. När brandsoldaterna, yrvakna, kommo springande till brandstationen, så voro dess dörrar hårdt tillbommade — nyckeln låg i polisens ficka, hos mannen, som gick och väckte "Faderallan" och stannade där en rundlig stund.

Minst en halftimma fingo brandsoldaterna gå och vänta — och svära. Och när de äntligen kommo till eldhärden, så var denna af husets eget folk släckt. Men rätt mycket, särskildt en mängd kläder, hade då brunnit upp.

En mängd af stadens invånare ha bara skratat, andra ha bara varit arga och åter andra ha både skratat och varit arga . . . Staden har fått sin lilla skandal — och på köpet en kraftig nykterhetspredikan . . .

Gynna Sv. Brandkårs-Tidn. annonsörer!

Från utlandet.

Edisons verkstäder i lågor.

Skadorna anslås till bortåt 20 millioner kronor.

Till Reuters office telegraferas från Newyork:

Thomas A. Edison & komp:s hufvudbyggnader i West Orange i New Jersey ha nästan fullständigt blifvit förstörda af en eldsvåda. Skadan beräknas till bortåt fem millioner dollars. Den enda byggnad man lyckades rädda är laboratoriet, som innehåller de värdefulla vetenskapliga apparaterna, som stå under Edisons personliga uppsikt. Man tror att elden uppstått genom en explosion i expeditionbyggnaden.

Redan medan branden pågick, förklarade Edison att han omedelbart skulle återuppföra de brunna byggnaderna.

Eldsvådor.

Kolbrand i Malmö.

Fredagen den 21 novemb. utbröt eld i A.-B. Scholanders kolupplag beläget vid västra hamnsidan. Brandkåren alarmerades enär rök förmärktes. Brandchefen gaf genast order om kolens bortförande, men som det i vanliga fall är ganska svårt att arbeta i den genomträngande röken, blef detta ett tidsödande arbete, isynnerhet som upp-laget innehöll c:a 4,000 ton maskinkol. Här arbetades nu med fyra stora lag samt lossningskran med tub. Trots allt bortföringsarbete blef dock eldbården större och större, hvadan brandchefen till sist såg sig nödsakad att tillkalla sjöångsprutan Activ. Från denna utlades genast 4 slangledningar à 83 mm., men som det ansågs omöjligt att med endast ofvannämnda brandmaterial begränsa elden, beordrades äfven stora ångsprutan från brandstationen att delta i släckningsarbetet. 3 slanglängder utlades från densamma, hvarefter såväl Activ som stora ångsprutan utan afbrott fingo arbeta i 37 timmar. Dessutom fanns dubbelledning från brandpost. Tiden för släckningen varade i jämnt sju dygn. Den använda slanglängden utgjorde 1,200 meter. Anledningen till eldsvådan antages vara själfantändning. Skadan anslås till omkring 8,000 kr.

Lysekil.

Fredagen den 27 nov. kl. 3,40 f. m. alarmerades brandkåren till Kungsgatan nr 45, där eld

utbrutit i en uthuslänga, sammanbyggd med ett mindre tvåvånings boningshus af trä. Trots brandkårens — efter därvarande organisationsförhållanden — snabba utryckning, hade elden redan vid kårens ankomst gripit så kraftigt omkring sig att icke blott nämnda byggnader utan äfven ett intilliggande envånings trähus, voro öfverända. Enär inga brandmurar finnas fick elden gifvetvis god fart, ty intet fanns som på något vis kunde bjuda den något motstånd. Icke nog härmed, äfven ett hus beläget å andra sidan eldhården, ett tvåvånings s. k. plankhus, visserligen delvis afskildt med brandmur, men i hvilken fanns en större öppen glugg, der lågorna hade fritt tillträde till husets inre, antändes helt invändigt.

Redan från början stod det för alla fullt klart att ett hårdt och långvarigt arbete förestod, särskildt som en stark sydvästlig storm rädde, hvilken dref lågorna mot flera omedelbart intill liggande hus. Kårens båda ångsprutor sattes genast i verksamhet med en grenkopplad slangledning från hvardera och senare äfven en större handkraftsspruta med en slangledning. Sålunda kunde elden nu bekämpas med fem strålar, förutom två förut från brandposter utlagda ledningar, dessa senare dock föga effektiva, på grund af det ytterst dåliga trycket.

Oerhörda ansträngningar gjordes för att hindra eldens vidare spridning, men detta oakadt drefvos lågorna af den starka stormen tvärs öfver den 12 meter breda gatan och antände ett å andra sidan liggande fyrvånings stenhus, inrymmande post- och telegraflokaler samt rådhus jemte en del bostadslägenheter. Taktäckningen på detta hus bestod af zinkplattor lagda i s. k. fjälltäckning. På grund af hettan nedsmälte dessa plattor på kort tid och takresningen antändes. Nu inriktades arbetet på att försöka till en del rädda det senast antända huset, hvilket också efter stora ansträngningar lyckades sedan största delen af taket blifvit lågornas rof. Underliggande våningar blefvo gifvetvis mer eller mindre förstörda af vatten, ty under den starka stormen var det ej tänkbart att spara på vattnet.

I omedelbar närhet af denna byggnad låg en hel stadsdel med mellan 20 och 30 byggnader, hufvudsakligast bestående af trähus, hvilken under hela tiden var synnerligen starkt hotad.

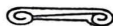
Trots eldens hastiga spridning blef, dess bättre, ingen människa innebränd, ehuru många måste med minsta möjliga klädsel rädda sig ur de brinnande husen, öfvergifvande allt sin egendom, hvilken till stor del blef lågornas rof, detta särskildt hvad beträffar de först antända trähusen.

Vid middagstiden kunde brandkåren inrycka med den hufvudsakligaste delen af släckningsattäljen och endast 6 å 7 man med en ångspruta fingo fortsätta till kl. 5 e. m. med eftersläckningen.

Huru elden uppkommit har ännu icke kunnat utrönas, trots det att polisförhör pågått under flera dagar. Den allmänna meningen inom staden är dock, att elden blifvit anlagd. Denna upplåtning stödes så mycket mer af det faktum, att ej mindre än sex eldsvådor under de senaste åren inträffat i denna stadsdel. I samma fastighet, där elden nu upptäcktes, utbröt eld vid samma tid i en butikslägenhet den 25 sept. 1913, men blef i tid upptäckt och, i likhet med en del af de öfriga eldsvådorna, bekämpad, innan större värden gingo förlorade.

Enligt platstidningarnas uppgifter skötte sig brandkåren på ett särdeles hedrande sätt, trots de besvärliga släckningsförhållanden som äro rådande. Vattentrycket är på grund af stadens höga läge synnerligen dåligt, isynnerhet på stadens högre belägna platser, så att någon kraftig hjälp af vattenledningen vid större eldsvådor kan det ej blifva tal om. Släckningsarbetet måste därför hufvudsakligast baseras på de tvenne ångsprutorna.

Efter den förra stora branden väcktes motion om att förbättra stadens brandväsende, och flere röster höjdes för densamma, men af allt att döma tyckes förbättringen stannat i förslaget. Nu är väl att hoppas, det en förbättring snart inträder.

Notiser.

Kolsyresläckning vid brandkåren.

För någon tid sedan omtalades ett par lyckade eldsläckningsförsök med flytande kolsyra, som utförts i hufvudstaden på brandkårens initiativ. Nu är det meningen att utföra försök i större skala, för hvilket ändamål en del brand- och lösöreför-säkringsbolag tecknat en garantisumma af 8,000 kronor.

Ett efterföljansvärdt exempel.

På initiativ af ett par musikintresserade brandmän har vid Falu brandkår bildats en musikkår bestående af nio man. Medel till inköp af instrument erhöles genom frivilliga bidrag från stadens allmänhet, hvilken alltid visar ett särdeles intresse för sin dugtiga brandkår. Ledare af musikkåren är brandkarlen K. V. Lundin.

Egendomlig olyckshändelse.

För en tid sedan var en arbetare, Gunnar Jonasson från Delsbo sysselsatt med kollastning vid Fredriksfors jernvägsstation.

Koluplaget hade emellertid genom sjelfan-ländning fattat eld, men obekant om detta gräde

J. sig ned i kolet, till han träffade på det brinnande lagret. Skor och strumpor brunno upp och dessutom fick J. brännskador på fötterna. Någon fara för framtida men föreligger icke, ehuru läkare måste tillkallas för att förbinda sårerna.

En ovanlig explosion.

Då man måndagen den 7 dennes var sysselsatt med hartsning af s. k. svagdricksliiggare på svagdricksbryggeriet Kronans gård vid Folkungagatan, Stockholm, inträffade en ganska kraftig explosion, som kom en hel del fönsterrutor att springa sönder på lufttrycket. Den hartsade lig-garen antändes och insvepte gården i väldiga rökmoln. Katarina brandkår, som alarmerades, var inom kort på platsen. Sedan en slangledning utlagts lyckades man släcka den brinnande ligga-ren, som emellertid var fullständigt förstörd. Till all lycka blef ingen människa skadad af explosionen.

En äfventyrlig brandkårsutryckning.

Då brandkåren i Karlskrona den 30 november kallades till en eldsvåda och for fram på Land-brogatan, sprang främre vagnaxeln och manskapet störtade i gatan. Ett af hjulen rullade fram under hästarna, som dervid skrämdes och satte af i sken. I vild karriär gick färderna ned till Fattig-vårdsplanen, der hästarna fasttogos. Under vägen stötte stegen emot ett par lyktstolpar, som svårt ramponerades, och äfven stegen tog allvarliga skador.

Vid fallet i gatan skadades en af manskapet svårt i hufvudet och på benen och fördes genast med ambulansen till lasarettet. Ett par andra brandmäningo en del skador i bröst och rygg.

Brandväsendet i Hudiksvall.

Härförleden afslog stadsfullmäktige i Hudiksvall som bekant af sparsamhetsskäl brandbefälets förslag om inrättande af en fast brandkår i staden. Vid tillfället framhöll brandchefen att det vore skäl i att då lösa frågan, enär man icke hade några garantier för att brandstodsbolagens erbjudande om en premienedsättning med 10 proc. stode fast till ett annat år.

Nu har emellertid frågan råkat i ett nytt och mycket prekär läge. Från Städnas allmänna brandstodsbolag m. fl. har nämligen till magistraten inkommit en skrivelse, deri bolagen fordrar brandkårsfrågas lösande före den 15 juni 1915 i enlighet med brandbefälets och magistratens förslag. I annat fall kommer bolagen att höja brandförsäkringspremien för staden med 10 proc. fr. o. m. den 1 juli.

Frågan torde nu åter komma under stadsfull-mäktiges behandling vid något af de närmaste

sammanträderna. Och sannolikt är väl äfven att brandbefalet får sin vilja fram.

Brandstodsbolagen öfverlägga.

Det af centralstyrelsen för Sveriges riksförbund af frivilliga brandkårer utlysta sammanträdet med ombud för brandbolagen för öfverläggning om en brandstadga för landsbygden hölls lördagen den 12 dennes på hotell Kronprinsen, Stockholm.

Mötet öppnades af centralstyrelsens ordförande, landshöfding R. De la Gardie. Sedan de närvarande utsett landshöfding De la Gardie till ordförande och agronom Gustaf Eliasson till sekreterare, öfverlämnades ordet till fanjunkare S. A. Dencker, hvilken gaf en kortfattad redogörelse för frågans nuvarande läge. Direktör Per Tollin i Linköping lämnade en redogörelse i all korthet för ändamålet, med en brandstadga af här ifrågasatt slag samt betonade de viktigaste kraf, hvilka borde ställas på densamma.

En liflig diskussion vidtog, hvarunder allmänt framhölls det stora behovet af en brandstadga för rikets landsbygd. Representantmötet gjorde till sist följande enhälliga uttalande:

Representantmötet vill på det lifligaste framhålla behovet af en brandstadga för rikets landsbygd samt instämmer på grund häraf till alla delar i den af centralstyrelsen för Sveriges riksförbund af frivilliga brandkårer gjorda underdåniga hemställan till k. m:t om vidtagande af åtgärder för att en sådan brandstadga snarast möjligt måtte komma till stånd.

Så godt som samtliga de närvarande uppvaktade på eftermiddagen civilministern i ärendet.

I samband med mötet hade aktiebolaget S. Henrikssons sprutfabrik i Stockholm intill möteslokalen anordnat en utställning af brandsläckare, kolsyresprutan "Pumprapid" och den i år utsläppta nya sprutan nr 76.

Brandstationsfrågan i Eskilstuna.

På sammanträde den 10 dec. behandlade stadsfullmäktige de två förslagen om byggande af brandstation: drätselkammarens om anordnande af brandstation å gamla fattigvårdstomten för en kostnad af 228,000 kr., brandstyrelsens om en brandstation i Nyfors för en kostnad, som enligt styrelsens uppfattning skulle stanna vid 275,000 kr., men enligt tidigare beräkningar skulle gå till 311,400 kr.

På förslag af hr Carl Åkerberg, understödt af hr A. L. Lindhagen, beslöts behandling af de två förslagen i ett sammanhang.

Efter omkring tre timmars debatt följde voterarna.

Först beslöts, med 24 röster mot 22, att frågan skulle nu afgöras och icke bordläggas.

Därefter beslöts med 25 röster mot 22 att Nyforsförslaget såsom det dyraste först skulle bli föremål för ömröstning.

Då Nyforsförslaget härvid erhöi blott 24 röster mot 23 och således icke kvalificerad majoritet, öfvergick man till röstning om drätselkammarens förslag om brandstation å fattigvårdstomten.

Hr Fundin tillkännagaf att han, som förut röstat för Nyforsförslaget, men ville ha frågan löst, nu skulle öfvergå till drätselkammarens förslag.

Det visade sig sedan att han följdes af partikamraterna Broström och C. O. Svensson.

Resultatet blef 26 röster mot 21, således icke heller nu kvalificerad majoritet.

Frågan om ny brandstation i Eskilstuna tyckes vara särdeles svårlost, men när den en gång blifver löst sker det nog till bättnad för alla parter.

Semester.

Stadsfullmäktige i Södertelje ha på sammanträde den 24 nov. beslutat att brandkårens personal skall åtnjuta semester: v. brandchef med 30 dagar, brandmästaren 21 dagar, brandförmän och brandmän 14 dagar. Allt pr man och år.

Anslag.

Vid stadsfullmäktiges i Lysekil sammanträde den 11 dennes beviljades ett af brandchefen begärdt anslag för inköp af 500 meter 63 mm. linneslag för brandväsendets behof.

Redovisning.

Från Örebro Brandkårs Kamratförening tagit för aflidne maskinist Janssons enka kr. 16:— som tacksamt erkännes.

För Söderhamns Brandkårs Kamratförening.

R. J. Pannier.

Jonsereds Fabrikers Aktiebolag GÖTEBORG

rekommenderar sina tillverkningar
af sprutslangar af prima kvalitet.

Brandskydds- och eldsläcknings- väsendet i äldre och nyare tid.

Af professor Theodor Kellerbauer i Chemnitz.

(Forts.)

Sammansatta af unga, kraftiga, mest genom gymnastik skolade män, hvilka redan från gymnastikplatsen, jemte medvetande om sin egen kraft, medförde sinne för disciplin, underordnande och planmessig samverkan, kunde de, utan svårighet, utbilda sitt folk till säkerhet och vana i handhafvande af sina redskap. I regeln var den ädla sträfvan, att "göra sitt allra bästa", och lära andra detsamma, så stor, att befälet, i stället för att behöfva pådrifva sitt manskap, oftast sågo sig nödsakade hålla dem tillbaka, för att undvika skadliga öfverdrifter. Sålunda fanns det en hel del frivilliga eldsläckningskärer, som med afseende på manskapets personliga tapperhet, på intet vis stod tillbaka för de fasta brandkärnorna.

Man har väl då och då förebrått detta frivilliga eldsläckningsväsende, att det icke kunde bringas till den militäriska noggrannhet och likformighet, som de dagligt öfvade fasta brandkärnorna besutto, samt att också befälets disciplinbefogenhet icke var så stor, som hos de med fullständig militärisk auktoritet upprättande fasta brandkärnornas officerare, men detta är säkerligen på sätt och vis att förlåta.

De frivilliga brandkärnornas sträfvan, att under den, dem till förfogande stående, förhållandevis korta tid, utbilda dugligt folk till eldsläckningstjänst, ledde med nödvändighet dertill, att den enskilde individen fick behålla ett i största möjliga grad fritt förfogande af sin kraft och att hufvudsakligast till parad tjänande "manskapsdrill" blef åsidosatt.

Men på dessa grunder var det, genom manskapets förtroende till för i spetsen kallade befäl, mycket väl möjligt att utbilda manskapet i en aktningvärd teknisk fullkomlighet och uppehålla hvarje disciplin, hvilket gjorde de systematiskt arbetande kärnorna till säkra och lätt ledade kärer. Stort understöd i dessa sträfvanden fann befälet många gånger genom hos manskapet starkt utvecklad hederskänsla och en hos dem ganska ofta förekommande hög grad af intelligens. Ofta voro i det frivilliga brandväsendets tjänst just kärnan ur borgerskapet och de bildade kretsarna verkamma. En enastående omsorg använde det frivilliga eldsläckningsväsendet på förbättrandet af släcknings- och räddningsredskapen. Denna omsorg hafva vi att tacka för införandet af hakstegar i Tyskland, hvilka först genom de Plazanet (1814—1830) kommo till användande vid brandkären i Paris.

Efter allt att döma har Buhl i Schwab. Gemünd år 1828 på egen hand uppfunnit dessa hakstegar; Buhl sökte också använda dem till eldsläckningstjänst, dock utan någon större framgång. Särdeles genom användandet af detta redskap, hvilket i de frivilligas händer snart blef betydligt förbättradt och genom införandet af lättare handterliga sprutor, uppnådde de frivilliga brandkärnorna denna rörlighet och manöverings-skicklighet, genom hvilken de så fördelaktigt åtskiljde sig från det gamla borgerliga eldsläckningsväsendet. Från dem fingo således de fasta brandkärnorna dessa hakstegar, hvilka i lång tid nästan utgjorde deras enda klättringsredskap.

Ice mindre tackar man endast och allena de frivilliga eldsläckningskärnorna för införandet af skjutstegar och deras förbättrande till ett brukbart eldsläckningsredskap, hvilka naturligtvis, fast i ofullständig form, redan voro kända under medeltiden. Från Veit Embacher, hvilken öppnade marknaden med Kufsteiner skjutstegar, har fabrikationen af sådana stegar haft epokgörande konstruktörer: såsom Fischer, Stahl, Meinhardt, Magirus, Schmal, hvilka nästan uteslutande arbetat för dessa, men på slutet af 70-talet hafva dessa redskap, på det hela taget, utgått från de frivilliga brandkärnorna sjelfva. Här är icke platsen att närmare orda om alla de förbättringar och framsteg, hvilka gjordes under loppet af denna period; blott så mycket vare sagt, att de nästan utan undantag, härleda sig från de frivilliga brandkärnorna.

En stor fördel erhöles denna sida af de frivilliga brandkärnornas verksamhet genom den omständigheten, att inom dessa kärer samlade sig ofta de intelligentaste och dugligaste män af alla samhällsklasser, hvilka räknade det som en ära, att använda sin kännedom och duglighet till förbättringar på den till allmänt väl så fördelaktiga inrättningen. De fasta brandkärnorna och framför allt Berlins brandkår öfverlätto ända till slutet af 70-talet nästan uteslutande redskapsväsendets förbättring och framskridande åt de frivilliga brandkärnorna.

Den förebräelsen kan dock icke besparas dem, att de, med berättigad stolthet öfver sina prestationer, först och främst höllo sina inrättningar för helt fullkomliga och voro särdeles öfvertygade om, att de öfver hufvud taget, icke hade något att lära af de så djupt under dem stående frivilliga brandkärnorna och derför icke det minsta bekvämlade sig om dessas verksamhet.

Först under branddirektör Witte (förordnad 1875), trädde äfven Berlins brandkår in på reformernas väg och sedan dess hafva de fasta brandkärnorna icke upphört att på alla eldsläckningens områden, särskildt på redskapsväsendets område, försöka göra förbättringar och bana väg till framsteg. Så skedde genom användandet af

ängsprutor och införandet af komprimerad kolsyra i eldsläckningsväsendet, utbildandet af det telegrafiska brandalarmet, ersättandet af stegredskapen med mekaniska och pneumatiska stegar, eldskyddsinrättningar och användandet af syra för andningsapparater. Det är naturligt, att dervid det tidigare spända förhållandet mellan frivilliga och fasta brandkårer förbättrade sig.

Redan sedan är tillbakå existenter ett glädjande samarbete mellan båda organisationerna, hvilka, då hvar och en har sitt bestämda arbetsområde, på hvilket de i det allmänna intresse skola verka, har till följd, att det för sjelfva saken blott kan medföra de bästa följder. Visserligen bemödades sig redan tidigare de frivilliga att studera de fasta brandkårens och ur dessas organisation tillgäta sig de egenskaper, genom hvilka de kunde uppvisa så förvånansvärda prestationer.

Detta skedde med afseende på sammansättandet af eldsläckningskårer, anskaffandet af släckningsmaterial, manskapets skolande, så att disciplinen och den taktiska ledningen med största framgång kunde påvisas, såsom redan omtalats.

Med hänsyn till snabb ankomst, lär det väl aldrig lyckas för de frivilliga brandkårens, att uppnå samma hastighet som fasta brandkårer. Det ligger i sakens natur, att efter en telegrafisk alarmering, är det mestadels omöjligt för de frivilliga, t. o. m. äfven när detta sker genom s. k. alarmledningar, att kunna i och för manskapets samlande, undvika en betydlig tidsplan.

Det är sålunda klart, att möjligheten af att kunna släcka ett s. k. eldsvådetillbud, genast vid dess uppkomst, härigenom väsentligt förminskas, och just detta utgör orsaken till de fasta brandkårens framgång i dess kamp mot elden. Från de frivilligas sida har man redligt sträfvat efter att äfven i detta hänseende uppnå samma resultat, som fasta brandkårer hafva, och har i verkligheten gjort många framsteg i den riktningen, samt äfven lyckats, att åtminstone i någon mån, förbättra dessa bristfälliga förhållanden, men dock icke fullständigt kunnat öfvervinna dem. Dertill hör t. ex. sträfvandet efter ett gemensamt handterligare och lättare transportabelt redskap, för att derigenom möjliggöra ett snabbt utryckande till brandstället; vidare fördelande af små sprutor och andra eldsläckningsverktyg å olika platser inom staden, bildandet af särskilda afdelningar — vanligen kallade "förtrupper" (Vortrab), hvilka, utan att bekymra sig om redskapens transport, direkt åla till brandstället, vidare större brandkårens delande i enskilda sjelfständiga kompanier.

Mera verksamma än alla dessa medel, hafva de af frivilliga brandväsendet inrättade brandvaktenskontoren visat sig vara, såvida ett lämpligt brandalarmssystem var för handen. Derigenom har många fördelar tillförsäkrats den fasta brandkåren.

Icke sällan hafva fasta brandkårer haft sina ursprung från sådana brand- eller nattvaktenskontor, från hvilka de i taktiskt hänseende, öfver hufvud taget, icke skilde sig.

De frivilliga brandkårens nackdel ligger deri, med afseende på deras raska inställelse, att de icke uppnå samma snabbhet som det ständiga eldsläckningsmanskapet. Detta gör sig mindre märkbart å små orter, än i större städer, då i de första, den utbrutna elden blir fortare bekant och genom de ringa afstånden, endast kort tid plägar åtgå, till manskapets och redskapens ankomst.

Äfven är bildandet af en duglig, fast brandkår, af finansiella grunder, nästan en omöjlighet för mindre samhällen, under det att en manstark och välöfvad frivillig brandkår, sedan de första kostnaderna för dess utrustning äro täckta, årligen åsamkar förhållandevis mindre utgifter för mindre samhällen, då dertill kommer att kåren kan, genom god öfning, och inrättande af brandvaktenskontor erhålla samma skicklighet, som en fast brandkår.

De frivilliga brandkårens billighet parad med deras i regeln stora skicklighet, har i större omfång medfört deras inrättande och med anledning af dessa egenskaper kommer denna inrättning helt säkert att bestå i mindre och medelstora samhällen, under det att samhällets utveckling till storstad, med absolut säkerhet, medför öfvergång till det fasta brandkårsystemet.

Huru mycket inrättandet af frivilliga brandkårer och dem efterbildade, organiserade, till eldsläckning förpligtade kårer, motsvarande de olika platsernas behof, framgår bäst af ofvan anförda siffror öfver motsvarande omfång af eldsläckningsföreningar och deras medlemsantal.

Och dock hade deras utbredning kunnat vara ännu mycket större och snabbare, om icke å många platser, särskildt på landet, den "kära bekvämligheten" och "sorglösheten", vis å vis den obestämda faran, rädslan "för alla med förändringar förbundna omkostnader", det sega fasthållandet vid det gamla", gjort yttersta motstånd mot bildandet af organiserade brandkårer.

Också det från år 1848 härstammande politiska misstroendet mot allt frivilligt, isynnerhet de till eldsläckning bildade gymnastikkårens, lär väl hafva sin del deri.

Huru länge det fick fortgå på detta sätt, framgår rätt lustigt deraf, att regeringen, ännu så sent, som vid tyska eldsläckningskonferensen i Karlsruhe (4—5 oktober 1857), förbjöd brandmännen att uppträda i sin uniform midt på ljusa dagen!

Ännu i dag gifves det samhällen, hvilka underkännas eldsläckningsväsendets moraliska värde samt den stora betydelsen af ett ordnat brand-

väsande och derigenom hålla dessa sträfvanden på afstånd, om också eljest alla betingelser för lämpliga anordningar förefinnas.

Vissierligen måste det medgifvas, att det här och der, äfven finnes dugliga frivilliga brandkärer, hvilka dock endast i ringa mån, motsvara sina uppgifter. Brist på idealistiskt sinnelag, oförmåga, egoistiska intressen, förhindra det egna jagets underordnande till det gemensamma väl. Vidare förenas personlig fåfänga, slapphet i tjensten, dålig disciplin, är det som gör många brandkärer till en karrikatur af hvad de i verkligheten skulle vara och beröfva ofta det frivilliga brandväsendet de sympatier, som under andra förhållanden utan tvifvel hade kommit dem till del.

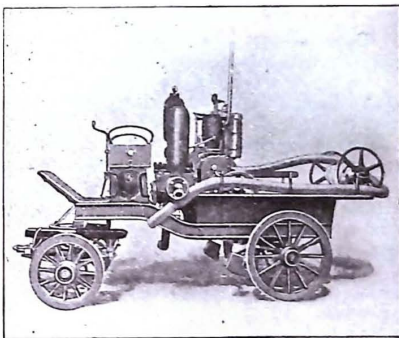
Förblir och är brandkärens hufvudändamål hjälp vid eldsvåda, så är det ju ganska begripligt att redan sedan lång tid tillbaka äfven i andra fall af vanlig nöd och fara, tjänsterna af dessa kraftiga, vanda och disciplinerade skaror tages i anspråk. Det är allom bekant, att isynnerhet de större städernas fasta brandkärer, helt enkelt, liksom "ensamjungfrur", blifva anlitade vid tusentals tillfällen, om t. ex. en häst faller i en grop, eller ett hus störtar in, eller en annan olycka inträffar.

Men äfven de frivilliga brandkärerna hafva ingalunda uteslutande inskränkt sin verksamhet till hjälp vid eldsvådor. Det är tillräckligt att hänvisa till deras storartade prestationer vid de under sista åren tidtals inträffade öfversvämnningarne, hvarvid de i Sachsen, Schlesien, Österrike o. s. v. räddade ett stort antal menniskolif från att blifva vågornas rof, hvilket dock icke kunde ske utan att flere af räddarna själfva måste offra sina lif. Å många platser, der fara för högvatten ofta inträder, hafva inom brandkären bildats särskilda "vattenskyddskärer". Af stor betydelse är omsorgen om samaritväsendet hos eldsläckningskärerna, vare sig dessa bestå af fasta eller frivilliga kärer. Berodde också ursprungligen deras samaritverksamhet på eget behof af, att strax vid olyckstillfällen hafva en sakkunnig till hjälp, så har derigenom den nya utvecklingen redan för länge sedan öfvervunnit de första svårigheterna.

Eldsläckningssamariterna lemna nu för tiden vid de mest olika tillfällen de förölyckade och insjuknade en i vidsträckt omfång sakkunnig första hjälp. Öfverallt hafva brandkärerna varit angelägna om att genom särskilda kurser låta en del af sitt manskap undervisas i samaritjänst, och särdeles på landet hvilat hela samaritväsendet på brandkärssamariternas arbete. I syfte af en närmare anslutning till hvarandra och för ömsesidigt utbytande af sina erfarenheter, kommo redan år 1853 delegerade från 10 Württemberg-ska brandkärer tillsammans i Plochingen, hvarpå ett år senare, den 3 september 1854, den första

tyska brandkärskonferensen afhölls i Ulm; vid den 3:de tyska brandkärskonferensen följde bildandet af det tyska eldsläckningsförbundet; vid den 5:te konferensen i Augsburg år 1861 beslutades, till befrämjande af eldsläckningsväsendet, bildandet af lands- och provinsialförbund, och den första, den Württemberg-ska, trädde år 1863 i verksamhet.

Tills dato bestå i Tyskland 31 dylika förbund, i tyska Österrike 8, och ordförandena för dessa 39 förbund, utgöra det "tyska eldsläckningsutskottet". Detta utskotts hufvudsakliga verksamhet består deri, att då eldsläckningsväsendets ordnande äro de enskilda ländernas egen sak, "en teknisk kommission" tillsatts, för att behandla de allmänna brandkärernas angelägenheter, isynnerhet å tekniskt område. Detta utskott åligger äfvenledes föranstaltandet af tyska brandkärskonferenser och därmed förbundna brandredskapsutställningar. Dessa utställningar, af hvilka den första hölls vid 6:te tyska brandkärskonferensen i Leipzig, hafva bringat eldsläckningsväsendet stor nytta, i det de gifvit besökarna en öfverblick af redskapens fullkomlighet och samtidigt kraftigt påverkat redskapsfabrikanterna till vidare framåtsträfvanden.

Motorsprutan "MERIT"

== 5 hkr. ==

Lättskött och absolut tillförlitlig.

Driftkostnad c:a 25 öre pr timma.

Uppfordrar 600 lit. vatten per minut med en

25 met. vägrät, 20 met lodrät stråle.

C:a 4 minuter för igångsättning.

A.-B. Fredr. Wagner.

== Motorafdelingen. ==

Göteborg.

Stockholm.

Malmö.

ALLMÄNNA BRANDREDSKAPSAFFÄREN Stockholm
E. Bergström & Co.
Guldmedalj Stockholm 1897. Högsta pris Gefe 1901. Statsdiplom Berlin 1901.

Specialaffär för
Brandmateriel.

Ett godt nytt år

tillönskas samtliga kolleger af

Västerås Brandkårs Kamratförening.

God Jul och Godt Nytt År

Örebro Brandkårs Kamratförening.

En god **Jul** och ett godt **Nytt År** tillönskas
vänner, kamrater och yrikesbröder landet rundt af

A. J. Nordmark,
Lysekil.

En god Jul och Godt Nytt År

tillönskas alla kolleger af

Söderhamns Brandkårs Kamratförening.

Angenäm Julhelg

och

Godt Nytt År

R. J. Pannier,
Söderhamn.

Därtill bidrager icke litet den med dylika konferenser ofta förenade redskapspröfningen, hvilket är den tekniska kommissionens förnämsta uppgift. Denna kommission bearbetar ständigt de mest olikartade frågor inom eldsläckningstekniken och säkerheten mot eldsvåda, den uppställer pröfingsföreskrifter för redskap, samt grundsatser för deras konstruktion och prestation, hvarigenom de olika eldsläckningskärnorna erhålla viktiga råd och bestämmelser för sin ändamålsenliga utrustning och utföring af tjänsten.

Dessa landsföreningar äro genom olika afdelningar inom vissa landskapsförbund i tillfälle att omedelbart inverka på organisationen och verksamheten hos de olika brandkärnorna. Genom utgifvande af öfningsregler, men särskildt genom regelbundna inspektioner, arbeta de på att bringa de olika eldsläckningskärnorna till högsta möjliga skicklighet och arbeta äfven därpå, att densamma må bibehållas.

Äfven genom föranstaltande af befäls- och anförarekurser hafva dessa landsförbund särdeles bidragit till eldsläckningsväsendets höjande. En väsentlig fördel erhöi eldsläckningsväsendet ge-

nom bildandet af understöds-kassor för brandman-skap, hvilka under tjänstens utföring på något sätt blifvit skadade. Af sådana kassor, för hvars inrättande man nästan öfverallt har landseldsläckningsförbunden att tacka, äro 19 stycken i verksamhet i Tyskland.

Dessa kassors medel bestå i de preussiska provinserna mestadels af grundkapital och provinseldsläckningssocietetens bidrag, hvartill de olika samhällena likaledes bidraga genom utanordnandet af bestämda afgifter. Å andra platser erhålla dessa kassor bestämda summor från brandförsäkringsbolagen, vidare ofta ansemliga statliga bidrag samt likaså bidrag från samhällena.

Medlen blifva i allmänhet använda till skadeersättningar för minskad arbetsförmåga, sjukvårdsomkostnader, räntor åt invalider, delvis äfven begrafningskostnader och räntor åt änkor och faderlösa. Kassorna förvaltas mestadels af eldsläckningssocieteter eller regeringen med eller utan brandkårsutskottens medverkan. Endast i Bayern ligger förvaltningen helt och hållet i landseldsläckningsförbundets hand.

(Forts.)

Trelleborgs Gummifabriks Aktiebolag

tillverka sug- och spolslangar samt tekniska Gummivaror af alla slag.

Afdelningskontor och nedrlag: SKEPPSBRON 4, GÖTEBORG.